

Chương 32: Tổ Tình

(Số từ: 3649)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

19:42 PM 09/11/2024

Người duy nhất tự nhiên thức tỉnh là A-3, Liana de Grantz. Những người sử dụng siêu năng còn lại thức tỉnh một cách vô tình sau khi trải qua điều gì đó đau thương.

Sự thức tỉnh tự nhiên rất hiếm và không nên coi là bình thường. Tôi không biết phải mất bao lâu để sức mạnh của tôi có thể thức tỉnh tự nhiên.

Khi đó, có vẻ như không còn cách nào khác ngoài việc trải qua tình huống gây áp lực về mặt tâm lý để cưỡng ép đánh thức khả năng của tôi...

Tôi đã trải qua chuyện tương tự như thế khi đang trốn thoát khỏi Ma Vương Thành và tôi thực sự không muốn rơi vào tình huống như vậy một lần nữa.

Trải nghiệm đó không thể được coi là một hình thức trả trước gây chấn thương và giúp tôi thức tỉnh sao?

Tất nhiên là không thể. Tôi nghĩ có lẽ mình có thể tự đánh thức một cách nhân tạo bằng điểm thành tích, nhưng có vẻ như không phải vậy.

Chết tiệt, tôi không nghĩ mình có thể sử dụng nó ngay vì nó vẫn ở cấp độ thấp, nhưng thậm chí nó còn chưa được kích hoạt.

Cái chố siêu năng này có tác dụng gì nếu mình thậm chí còn chưa thể sử dụng nó?

Okay, trước tiên chúng ta hãy nghĩ về tương lai nhé.

Tôi không có ý định chỉ dừng lại ở một tài năng. Tôi phải nghĩ cách đánh thức siêu năng của mình và tài năng nào tôi nên có tiếp theo. Tôi ước mình có một tài năng có thể giúp ích ngay lập tức.

Khi tôi xác nhận được tài năng của Ludwig hôm nay, tôi cảm thấy nó thật đáng kinh ngạc.

[Kiếm Thuật – 2000 điểm]

[Cung Thuật – 2000 điểm]

.
.
.

Giá tăng gấp đôi. Đó là điều tôi khá mong đợi. Tôi nghĩ nó có thể tăng gấp 10 lần, hoàn toàn làm tan vỡ hy vọng của tôi, nhưng ít nhất, nó cũng để lại cho tôi một chút hy vọng nhỉ?

Tuy nhiên, hiện tại tôi có 0 điểm thành tích. Tôi đã đầu tư tất cả chúng vào việc mua siêu năng không hoạt động này. Với tốc độ này, người khác thậm chí sẽ không thể phát hiện ra rằng tôi có siêu năng.

Nếu họ có thể làm được điều đó, Đế quốc sẽ thu nạp họ hết rồi. Có hai điều tôi phải làm từ bây giờ.

Một là, tôi phải tự tạo áp lực tâm lý cực độ để đánh thức siêu năng của mình.

Hai là, tôi cần kiếm điểm thành tích để mua thêm tài năng.

Nếu tôi kiếm được 2000 điểm thành tích thông qua các sự kiện và thử thách mà thông thường chỉ mang lại cho tôi khoảng 100 điểm, tôi sẽ có thể nhận được tài năng thứ hai trừ khi giá thay đổi.

Hiện tại, tôi không biết chắc mình nên làm gì nên điều duy nhất tôi có thể thử là thử thách.

Tuy nhiên, chỉ có những hành động, tội ác và điều kỳ lạ mà những tên du côn thường làm.

Tuy nhiên.

[Viết thư tình cho một trong những người bạn cùng lớp và bị từ chối – 200 điểm]

“.....”

Rất dễ để đạt được điều đó, nhưng cũng rất dễ để nhận ra rằng thử thách này muốn tôi chà đạp lên toàn bộ phẩm giá của mình.

Ý tôi là, điều đó hơi vượt quá giới hạn.

Chẳng phải điều đó có nghĩa là tôi phải tỏ tình với một đứa nhóc cao trung rồi bị đá sao?

Nhưng tại sao thử thách này lại cho tôi gấp đôi điểm trong khi những thử thách khác chỉ cho tôi 100 điểm?

À.

Nếu như...

Chúng muốn tôi tự làm nhục mình sao?

200 điểm.

Gấp đôi bình thường.

Nếu tôi chịu đau khổ một chút, tôi sẽ nhận được 200 điểm.

Có vẻ như tên khốn bản thủ tên Reinhardt, một kẻ bắt nạt đã đánh bạn cùng lớp vào ngày đầu tiên, đột nhiên lại viết thư tình cho ai đó?

Nếu những tin đồn như thế này lan truyền về tôi, hình ảnh tôi là một thằng khốn nạn với tính cách xấu xa làm những điều đồi trụy sẽ được khắc sâu vào tâm trí mọi người. Nguy cơ đó quá lớn. Dù sao thì đây cũng là những người bạn cùng lớp mà tôi phải gặp trong 6 năm tới.

Thậm chí còn có hạn chế “bạn cùng lớp”. Vậy nếu tôi gửi nhầm người thì mọi thứ đều vô nghĩa. Bạn cùng lớp có bao gồm Lớp B hay chỉ có Lớp A?

Không.

Không cần chờ đợi.

Chúng ta hãy cùng xem nhé.

Hãy suy nghĩ về điều này theo cách khác.

Hãy xem xét vấn đề này ở một góc độ khác.

Thay vào đó, tôi đã tìm ra một phương pháp tốt hơn nhiều.

[Nhận được lời tỏ tình từ bạn cùng lớp – 1000 điểm]

Tôi nghĩ chuyện này có thể thực hiện được?

Tất nhiên, Temple, một khu phức hợp giáo dục rộng lớn, không chỉ có trường học.

Không có lý do gì để không có một khu thương mại nơi con cái của những gia đình giàu có thường xuyên tụ tập.

Không chỉ có các nhà hàng cao cấp mà còn có cả quán cà phê, cửa hàng quần áo và các cơ sở giải trí.

Vì vậy, những người thích chơi thường dành phần lớn thời gian lang thang quanh Phố chính, đây cũng được biết đến là khu vực mà học viên thường lui tới nhiều nhất.

“Tuyệt vời lắm phải không?”

“À vâng.”

“Đây là nơi tôi đã đến trong 3 năm qua và hầu như mọi thứ ở đó đều ngon. Tôi có thể đảm bảo với cậu điều đó.”

“Tôi biết, tôi đã tới đây vài lần rồi.”

Erich gật đầu với Kono Lint đang làm âm ỉ. Cayer khoanh tay và thậm chí không chạm vào món tráng miệng trước mặt.

Trên bàn ba người ngồi, có bánh ngọt, bánh quy và các món tráng miệng khác bày ra trước mặt họ. Họ vừa mua một ít xúc xích mà Kono Lint giới thiệu ở một nhà hàng gần đó và đến đây để ăn tráng miệng.

“Này. Cứ ăn và thư giãn đi.”

“Tôi không đói.”

“Cắn một miếng thôi. Ngọt lắm đấy?”

Kono Lint mỉm cười đẩy đĩa về phía Cayer. Tất cả bọn họ, ngoại trừ Erich, đều là thường dân, nhưng Erich không khó để hòa hợp với họ, bởi vì Gia tộc Lafaeli là lãnh chúa nông thôn.

Ban đầu, ba người đó không hòa hợp với nhau nhanh như vậy. Tuy nhiên, họ đã đoàn tụ vào ngày đầu tiên vì một lý do.

“Ừm, chúng ta phải chú ý tới tên điên đó.”

Đó là A-11 Reinhardt.

Anh không có tài năng gì nhưng lại có tính khí thất thường, thế nên gã điên đó đã đâm đá và chửi thề như một thủy thủ ngay từ ngày đầu tiên của học kỳ.

Bởi vì Reinhardt trở thành kẻ thù chung của họ, ba người họ đã trở nên thân thiết ngay từ ngày đầu tiên. Cayer thậm chí còn bị một tên không có chút tài năng nào đó đánh, và bị giáo viên phạt mặc dù chính cậu là người bị oan.

“Không, nhưng tại sao cuối cùng cậu lại bị mắng?”

Kono Lint có vẻ không hiểu.

“Ừm. Có chuyện gì thế?”

“Không biết. Tôi thậm chí còn không biết tên khốn đó có ý gì khi nói thế. Dù sao thì, có gì đó về việc tôi xúc phạm Temple.”

Thật không may, Cayer không thể nhớ hết những lời Reinhardt cứ lảm nhảm. Nhưng khi ông Epinhauser nghe thấy lời Reinhardt, ông đã khiển trách Cayer với vẻ mặt nghiêm túc.

“Cậu đang nói cái gì vậy? Xúc phạm Temple á?”

“Tôi không biết. Tên khốn nạn đó, tôi sẽ bắt hắn sau và khi bắt được tôi sẽ giết hắn.”

Nghe lời Erich, Cayer vội vàng nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt lộ ra vẻ khó chịu. Mỗi nhóm đều cần có kẻ thù chung để có thể đoàn kết.

Cả ba người đều coi Reinhardt là kẻ thù chung.

“Này, nhưng không phải tất cả nữ sinh trong lớp chúng ta đều xinh đẹp sao?”

Kono Lint đột nhiên hạ giọng. Erich gật đầu.

“Đúng thế. Nhưng tôi vẫn không nói thẳng với họ điều đó. Chúng ta là bạn học ở Temple, nhưng nếu ở bên ngoài, họ thậm chí sẽ không liếc tôi lấy một cái.”

“Nhưng này, chẳng phải chúng ta đều học cùng lớp sao?”

“Trong số họ không chỉ có những người tốt bụng như Hoàng tử. Cậu phải cẩn thận. Chưa kể đến Công chúa Điện hạ, còn có Công chúa của Đại Công quốc Saint-Owan và Công nương Grantz cũng là tiểu thư cao quý. Họ có uy tín trong Đế quốc đấy.”

Erich rõ ràng đang vạch ra một ranh giới. Họ hòa nhập vào trong Temple, nhưng bên ngoài, họ là những người có địa vị hoàn toàn

khác biệt. Dù họ trẻ đến đâu, họ cũng không phải là loại người mà cậu có thể chạm vào dù chỉ một sợi tóc.

“Nhưng bây giờ thì sao? Cậu không thể nói chuyện với họ sao?”

Kono Lint chọc họ như thể cậu thực sự quan tâm đến chủ đề này.

“Cậu nghĩ ai là người đẹp nhất? Hừm?”

“Hỏi tôi á?”

“À, cá nhân tôi nghĩ đó là Công chúa Điện hạ.”

Khi Kono Lint nói vậy, Erich cau mày như thể cậu không muốn chia sẻ. Erich và Cayer từ chối nói, nhưng sau khi liên tục dò hỏi Kono Lint, cuối cùng họ đã thú nhận.

“Tôi nghĩ là... Số 2.”

Nghe lời Erich, Kono Lint nghiêng đầu.

“Cậu ấy á? Cái gì cơ...? Ý là, chắc chắn rồi, nhưng cậu ấy không phải hơi đáng sợ sao? Tôi biết nên diễn tả sao luôn.”

“Cậu hỏi tôi thấy ai trông đẹp nhất mà.”

“À, ừ thì. Còn cậu thì sao?”

“Nếu tôi phải nói thì...”

Cayer suy nghĩ rồi cuối cùng thốt ra.

“Con gái đáng kính của Công tước Grantz...”

“Ồ, tôi có thể ủng hộ điều đó.”

Đây là chủ đề mà cả trẻ em và người lớn đều thích nói đến khi tụ tập với nhau. Đúng lúc họ đang nói về cái đẹp.

“Ồm... Thứ lỗi, nhưng...”

Đột nhiên, tất cả mọi người đều quay đầu lại khi nghe thấy giọng nói của một cô gái từ đâu đó vọng đến.

“A, Anh có thể cho em ít phút không... Chúng ta nói chuyện ít phút được không ạ?”

Ở đó, mỹ thiếu nữ đang ngượng ngùng nói chuyện với Kono Lint. Cậu gần như nghi ngờ đôi mắt của mình. "Được rồi, ở đây."

Kono Lint, người bị lôi ra khỏi tiệm bánh ngọt như bị ma ám, gần như muốn nổ tung đầu khi thấy cô gái lạ mặt ngại ngùng đưa cho cậu một chiếc phong bì.

“Đ, đây. Ồm... Cái này... Cái này là gì ạ?”

Cậu bắt đầu nói một cách trang trọng mà không hề nhận ra.

“Xin hãy đọc nó ạ...”

Khuôn mặt cô gái đỏ bừng và cô vắn vẹo cơ thể, cố gắng không nhìn vào mắt cậu.

Khi cậu mở phong bì như thể bị thứ gì đó nhập vào, chỉ có một câu được viết trên một tờ giấy.

[Em đã yêu anh ngay từ cái nhìn đầu tiên. Xin hãy hẹn hò với em ạ.]

“Đ, Đây... Đây là...”

Phận con trai số năm FA bằng với số tuổi là 17.

Cậu vừa trải qua một phép màu mà bản thân chưa bao giờ mơ tới trong đời.

“Ồm... Anh nghĩ sao ạ...?”

Trước câu hỏi nhẹ nhàng của cô gái.

“Anh cũng đã yêu em ngay từ cái nhìn đầu tiên!”

Kono Lint gần như vấp phải lời nói của mình.

Tuy nhiên, điều mà cậu không nhìn thấy chính là khóe miệng của cô gái đang từ từ nhếch lên.

Tôi đã bán linh hồn mình để lấy điểm.

[Điểm thành tích: 1000 điểm]

“.....”

Tôi đã nghĩ về điều đó, nhưng khi thực sự áp dụng vào thực tế, tôi cảm thấy đau đơn vãi.

Vì sợ phải xác nhận xem thử thách tỏ tình đã hoàn thành hay chưa, tôi giả vờ bận và chạy đi.

Sau đó, tôi thay quần áo ở một con hẻm tối để không bị phát hiện, quay lại Reinhardt và trở về ký túc xá.

Rốt cuộc thì thông tin thử thách đâu có nói là tôi phải "Nhận lời tỏ tình dưới hình thức Reinhardt".

Tôi nhận ra lỗ hổng đó và cố gắng khai thác nó ngay lập tức, và nó đã thành công. Trong đầu tôi, đó có vẻ là một ý tưởng hay, nhưng khi thực sự làm, tôi cảm thấy như mình sắp chết trong từng giây.

Tôi đã giữ được phẩm giá của mình như Reinhardt, nhưng tôi đã làm hoen ố nghiêm trọng phẩm giá của mình như một con người và đùa giỡn với trái tim ngây thơ của một cậu bé 17 tuổi, bất chấp việc tôi xoay cậu ta như chong chóng.

Kono Lint hơi thiếu sót, nhưng không phải là một gã tồi. Và ở đây tôi đã giẫm đạp lên trái tim cậu ta.

Tôi cảm thấy mình sống như cút...

[Danh sách thử thách đã được cập nhật.]

Một thông điệp hiện ra trước mắt tôi. Những thông điệp còn lại vẫn giữ nguyên, nhưng có một số thay đổi.

[Từ bây giờ, trừ khi có quy định khác, điều kiện là tất cả các thử thách phải được hoàn thành với tư cách là 'Reinhardt' đã được thêm vào.]

[Nhận được lời tỏ tình từ bạn cùng lớp – 1000 Điểm]

[Viết thư tình cho bạn cùng lớp và bị từ chối – 200 điểm]

[Bị giáo viên phạt – 100 điểm]

[Vẽ bậy trên Phố chính của Temple sau giờ giới nghiêm – 100 Điểm]

Nhìn tên khốn này xem.

Hắn không ngờ tôi sẽ lợi dụng điểm yếu này sao? Hắn đã thêm điều kiện đó ngay sau khi tôi hoàn thành thử thách đúng không?

Thật khó chịu, sửa ngay đi má.

Những thử thách chắc chắn chỉ ở đó để lừa tôi. Hắn không mong đợi tôi lách luật, nhưng tôi đã làm, vì vậy hắn đã thêm điều kiện đó.

Hắn muốn tôi viết thư tình và bị đá lăm sao?

Sau đó,

Một thử thách bất ngờ đã được thêm vào.

[Hẹn hò với Kono Lint trong vai mỹ thiếu nữ (Đồ ngọc) – 1000 Điểm]

Aaa.

Aaa.

Aaa!

Cái tên đó đang theo dõi tôi trực tiếp! Tôi không biết hắn làm thế nào nhưng tôi cá là hắn cười phá lên khi nhìn tôi nói chuyện!

Mong muốn biến mất khỏi thế giới này của tôi mạnh mẽ hơn gấp mười lần.

Kể cả khi thế giới sụp đổ, tôi cũng sẽ không bao giờ làm điều đó.

Tôi đã bán linh hồn mình để đổi lấy 1000 điểm.

Tôi chưa bao giờ nghĩ mình có thể kiếm được nhiều như vậy chỉ trong một ngày. Tôi không chắc, nhưng tôi tin rằng đây không phải là hương mà tên thích nhìn trộm muốn hương tới.

Nếu tôi tích lũy thêm 1000 điểm nữa, tôi sẽ có thể mua thêm một tài năng nữa. Tôi thậm chí còn không nghĩ đến chuyện hẹn hò với Kono Lint.

Tôi trở về ký túc xá, suy nghĩ xem làm sao để kiếm được 1000 điểm còn lại. Đương nhiên, tôi vứt chiếc áo nỉ mặc lúc gặp Kono Lint bên ngoài cửa hàng đi và quay lại với một bộ đồ khác. Tôi không định để lại bất kỳ dấu vết nào. Buổi tối.

-Hehe... Hehehe...

Cảnh tượng Kono Lint và hai người kia loay hoay với đồ ăn và nhìn cậu với ánh mắt ghen tị khiến bụng tôi đau quặn.

Tôi cảm thấy như thể mình sắp nôn hết đồ ăn ra vì cảm giác tội lỗi, xấu hổ và nhục nhã đan xen.

Tôi cảm thấy buồn nôn đến nỗi không thể ăn hết bữa tối. Cuối cùng, tôi thậm chí còn không thể ăn hết một nửa thực đơn đã chuẩn bị. Tuy nhiên, tôi chắc chắn có thể cảm thấy đầu bếp thực sự rất giỏi.

Tuy nhiên, tôi không nghĩ mình có thể phát huy được những kỹ năng đó ngày nay.

Kono Lint dường như đã sống trong ảo tưởng hạnh phúc của mình một thời gian. Tuy nhiên, điều gì sẽ xảy ra sau khi tình trạng đó biến mất?

Liệu cậu có bị trầm cảm không?

Không.

Chúng ta đừng quan tâm tới tên đó nữa.

Ngay khi tôi bắt đầu quan tâm, tôi sẽ thua.

Mặc dù siêu năng của tôi vẫn chưa thức tỉnh.

Tôi rời khỏi nhà hàng trong khi vẫn tự ám thị mình.

Người ta có thể nói đây là một loại áp lực tâm lý cực độ theo cách riêng của nó.

Tuy nhiên, nó không có tác dụng gì.

Tôi cho rằng mình đã làm khá ấn tượng trong ngày đầu tiên. Mặc dù vẫn chưa hoạt động, tôi đã có được siêu năng mà mình hướng đến và nhận được rất nhiều điểm thành tích.

Nếu bằng cách nào đó tôi kiếm được thêm 1000 điểm, tôi sẽ có thể nhận được tài năng thứ hai hoặc có thể sử dụng nó cho mục đích khác.

Có vẻ như tôi không chỉ có thể mua tài năng mà còn có thể ngẫu nhiên tăng chỉ số của mình, nhưng tôi vẫn chưa cân nhắc đến điều đó. Chỉ số của tôi tăng chỉ bằng cách luyện tập bình thường. Nếu tôi được luyện tập thể chất tương tự như tôi đã làm hôm nay, chỉ số của tôi sẽ tiếp tục tăng.

Trừ khi đó là trường hợp đặc biệt như chỉ số ma thuật.

Và có một điều khiến tôi lo lắng.

Nếu ai đó thấy lợi nhuận một lần, họ sẽ thèm muốn nhiều hơn. Tôi đã kiếm được 1000 điểm, nhưng tôi vẫn còn thèm muốn nhiều hơn nữa.

Ta không bao giờ biết được khi nào những thách thức đó sẽ biến mất. Tôi không biết khi nào tên khốn bí ẩn đó thay đổi suy nghĩ đúng không?

Những thử thách mới được cập nhật có lẽ sẽ không còn điểm yếu nào nữa và có vẻ như nội dung của chúng sẽ khó khăn hơn hoặc đáng xấu hổ hơn trước.

Những thứ như trốn học sẽ dẫn đến hành động kỷ luật. Tôi không gặp nhiều rắc rối, nhưng Epinhauser dường như đã có một

hình ảnh nhất định về tôi vì cuộc chiến, và nếu tôi gây ra thêm bất kỳ vấn đề nào nữa, tất nhiên, tôi sẽ không thoát tội.

[Viết thư tình cho bạn cùng lớp và bị từ chối – 200 điểm]

Có vẻ như nó khuyến khích tôi viết một bức thư tình. Tôi đã viết thư tình trước đó nhưng tôi không bị từ chối, vì vậy tôi không thể hoàn thành nó.

Điều kiện cuối cùng là phải bị từ chối.

Thật buồn khi biết rằng việc đáp ứng điều kiện đó lại quá dễ dàng. Trong hoàn cảnh hiện tại của tôi, khả năng bị từ chối là 100%...

Nếu tôi chịu đựng sự sỉ nhục đó một chút, tôi có thể kiếm được 200 điểm, nhưng sau đó tôi vẫn phải kiếm thêm 800 điểm nữa.

Thực ra, nếu ý tưởng sử dụng Nhân Dreadfiend để nhận được tỏ tình không xuất hiện trong đầu tôi, tôi muốn thử một cách khác. Vấn đề của tất cả những điều này là tôi có thể bị bắt nạt sau khi tin đồn về điều này xuất hiện, tuy nhiên điều gì sẽ xảy ra nếu người mà tôi đưa thư cho không buồn chuyện về nó? Họ sẽ chỉ đối xử với tôi như không khí.

Vì vậy, đó phải là một người không bắt đầu buôn chuyện về tôi và cũng không quan tâm nhiều đến tôi sau khi hành động.

Ellen Artorius.

“.....”

Tôi có nên hay không?

Tôi có nên hay không?

Aaa.

Đầu tiên tôi bán linh hồn mình để lấy điểm.

Lần này tôi có nên chà đạp lên lòng tự trọng của mình để lấy điểm không?

◆ ◆ ◆ ◆

Chúng tôi không cần phải nói chuyện lâu.

Phòng tập thể dục của ký túc xá lớp A.

Rõ ràng là tôi có thể tìm thấy cô ở đâu nên tôi đã đến phòng tập sau khi mọi người đã rời đi.

Ellen Artorius, người nhận được lá thư nêu rõ mong muốn hẹn hò của tôi, đã xem qua nội dung lá thư, sau đó nhìn tôi và nói ngắn gọn.

“Không.”

“À, ừm... Được thôi.”

Tôi biết cô sẽ trả lời như thế.

[Đã hoàn thành thử thách 'Viết thư tình cho bạn cùng lớp và bị từ chối']

[Bạn đã nhận được 200 điểm thành tích.]

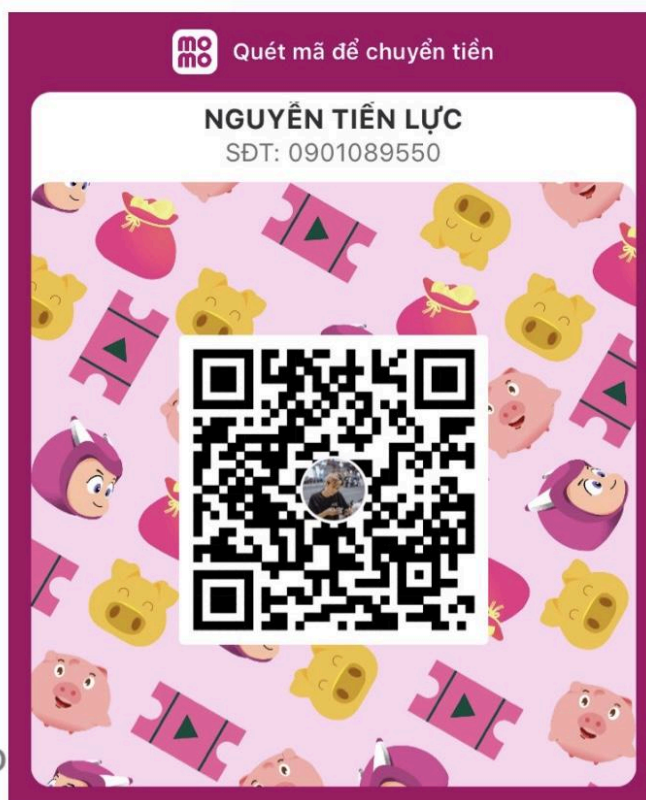
...Tôi muốn khóc quá.

Biết rằng mình sẽ bị từ chối và thực sự bị từ chối là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Bỏ lại Ellen, người vẫn đang vung thanh kiếm tập, không để ý đến tôi nữa, tôi rời khỏi phòng tập.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading